

обов'язкові послуги, перетворюючись на «сервісну державу» – постачальника публічних послуг.

З огляду на це, постає риторичне питання, чи зможе в таких умовах ДФС фактично перейти від фіскальної до сервісної служби та чи відбудеться в Україні перехід ДФС від бюрократичної до ефективної структури роботи?

На сучасному етапі інтенсивного входження до зовнішньоекономічного простору у європейському напрямку важлива роль належить максимальному наближенню до європейських стандартів, а підписання та ратифікація Угоди про асоціацію між Україною [3] та Європейським Союзом активізувало процеси перебудови практично всіх державних органів, відповідно, реформування вітчизняної митної та податкової служби постійно залишається у зоні підвищеної уваги як Уряду, так і суспільства.

Несприятливий бізнес – клімат в країні, низька довіра громадян до процесу адміністрування податків, спотворена конкуренція обумовлюють нагальну потребу у створенні сучасної організаційної моделі органів ДФС, здатних ефективно виконувати покладені на неї завдання. З врахуванням вищевикладеного, доцільним є висвітлення змісту, цілей та наслідків запровадженої у 2017 році комплексної реформи ДФС України. Схвалена урядом Концепція реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику [4] мала на меті трансформацію ДФС у сучасний сервісний орган адміністрування податків та зміну сприйняття роботи ДФС від фіскального органу до сервісно-орієнтованої служби, основною задачею якої є

стимулювання добровільної сплати податків, що в кінцевому результаті, мало призвести до поліпшення бізнес – клімату та розвитку економіки.

Схвалена урядом у 2017 році реформа враховувала митні стандарти ЄС та рекомендації Єврокомісії і передбачала оптимізацію всієї структури ДФС, в тому числі системи митних і податкових органів, посилення ІТ складової, переведення послуг в онлайн, автоматизацію процесів тощо. Але в січні 2018 року Кабінет міністрів України скасував схвалену ним же у 2017 році комплексну реформу податкових і митних органів, що дає підстави констатувати небажання керівництва ДФС реально реформувати відомство та підтверджує неспроможність уряду України виконати свої зобов'язання перед Міжнародним валютним фондом.

Підсумовуючи викладене, вважаємо, по – перше, реформа ДФС має бути серед основних пріоритетів уряду країни, по – друге, без системної, реальної реформи ДФС неможливе фактичне покращення бізнес-клімату та зростання економіки України, по – третє, те, що відбувається сьогодні в системі органів ДФС є псевдо реформами, що не можуть подолати корупційну складову цієї системи.

Таким чином, нестабільні політичні, економічні та соціальні реалії в державі, кризові явища, а також нові стратегії змін мають визначати напрями подальшого розвитку ДФС, адже раціональна та ефективна робота митних та податкових органів в структурі ДФС залишається вагомим чинником подальшого економічного розвитку України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
2. Для реального покращення бізнес клімату потрібна реформа ДФС : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/2392663-dla-realnogo-pokrasenna-biznesklimatu-potribna-reforma-dfs-daniluk.html>
3. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і його державами-членами (ратифікована Верховною Радою України 16 вересня 2014 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://comeuroint.rada.gov.ua>
4. Концепція реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику: Розпорядження Кабінету міністрів України від 19 липня 2017 року: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.rbc.ua/ukr/news/kabmin-utverdil-kontseptsiyu-reformirovaniya-1490778098.html>

УДК 348.07

СТАВЛЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ ДО РЕЛІГІЇ І ЦЕРКВИ

Скірський І.В. – к.ю.н., доцент

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

З перших днів свого існування незалежна Українська держава заявила про визнання принципів демократії та правової держави. Не

влада й ідеологія, а людина, її основні права і свободи, гідність людської особистості – на першому місці в ієрархії найвищих цінностей

нашого суспільства.

Суспільно – політичні зміни в Україні, ознаменовані здобуттям державної незалежності, відмовою від тоталітарної моделі політичного устрою та економічного ладу, зумовили якісно нову ситуацію в духовному житті народу України. За досить короткий час відбулася переорієнтація свідомості мільйонів людей на ті світоглядні й морально – етичні цінності, котрі раніше відкидалися офіційною ідеологією.

Значущість проблем, пов'язаних із утвердженням свободи совісті і функціонуванням релігії у суспільстві в сучасному світі, важко переоцінити. Церковні організації залишаються найбільш стійкими інститутами суспільства, зберігаючи притаманний їм традиціоналізм і здатність чинити нездоланий опір небажаним для них змінам, у чому успішно конкурують зі світськими інститутами, утвореними організованими політичними структурами та економічною силою панівних соціальних класів.

У сучасних умовах визнання (у Конституції та інших законодавчих актах) і неухильне дотримання апробованих розвитком цивілізації принципів свободи совісті як важливого елемента загальнолюдських цінностей і невід'ємних прав людини є неодмінною ознакою демократичності суспільства. Для Української держави це означає умову її повноцінної інтеграції у міжнародну спільноту, а також один із засобів досягнення внутрішньої стабільності, гармонії і злагоди у суспільстві.

Долаючи тяжку спадщину минулого, Українська держава зробила багато для забезпечення правового статусу Церков. Одним із перших законодавчих актів України після здобуття державної самостійності був Закон України «Про свободу совісті та релігійні організації» [1]. Цим законодавчим актом було започатковано докорінну перебудову державно – церковних взаємин, зміни акцентів та пріоритетів у цій дуже делікатній і специфічній сфері суспільного життя.

Держава принципово стала на шлях гармонізації взаємин з Церквою, співробітництва з нею на благо народу України. Цей стратегічний курс відображений у Конституції України, ухваленій 28 червня 1996 року. В преамбулі зазначається, що Верховна Рада України від імені українського народу – громадян України всіх національностей, висловлюючи суверенну волю народу, усвідомлюючи відповідальність перед Богом, особистою совістю, попередніми, сучасними і наступними поколіннями, приймає цю Конституцію. У статті 35 Конституції України закріплюється право кожної людини на

свободу світогляду та віросповідання [2]. Це право передбачає свободу сповідувати будь – яку релігію або не сповідувати жодної, без перешкод відправляти одноосібно або колективно релігійні культу та ритуальні обряди, вести релігійну діяльність. Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа – від Церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова.

Кожному громадянину України гарантується право: мати свою релігію або переконання; приймати іншу релігію або переконання; міняти релігію; одноосібно або разом з іншими сповідувати свою релігію, відправляти культ, виконувати релігійні обряди, дотримуватися канонів своєї релігії в житті; право батьків (або осіб, що їх замінюють) виховувати своїх дітей відповідно до своїх особистих переконань; право на таємницю сповіді тощо.

Спираючись на світовий досвід, Україна будує свою державну політику щодо релігії та церкви на основі законності й соціальної справедливості, а саме на основі:

- громадянської згоди і співробітництва людей незалежно від їхнього ставлення до релігії;

- створення сприятливих умов для діяльності релігійних організацій, для розвитку суспільної доброчинності та гуманізму;

- рівних прав і можливостей для всіх релігійних організацій на основі соціальної справедливості;

- взаємної релігійної та світоглядної терпимості й поваги між вірними та невірними, між вірними різних віровчень;

- визнання статусу релігійних організацій, сформульованого у міжнародних правових актах;

- шанобливого ставлення держави до традицій і внутрішніх установок релігійних організацій;

- рівності перед законом усіх релігійних організацій;

- створення умов для участі релігійних організацій у суспільному житті, використанні засобів масової інформації;

- вирішення питань, пов'язаних з поверненням майна релігійних організацій, незаконно вилученого в них у попередні роки.

Таким чином, держава, долаючи спадщину минулого, створює захисні умови для віруючих. З усіх основних питань життєдіяльності релігійних організацій ухвалені відповідні законоположення, які заснували нову, демократичну фазу взаємин держави та Церкви.

Конституція і вся правова система

України як виразник стану і прагнень українського суспільства покликані створити умови для виправлення помилок і недопущення у майбутньому порушень свободи совісті – важливого елемента ідеологічної, морально-етичної та соціально-психологічної основи народовладдя [3, с. 86].

Як відомо, на суспільні стосунки, що пов'язані зі ставленням до релігії, справляють вплив не лише Конституція, закони або діяльність органів державної влади. Найчастіше конституційно-правові норми лише узагальнюють і узаконюють історичні традиції,

світоглядні та ідеологічні позиції і погляди на релігійно-церковне життя, вироблені панівними силами [4, с. 15]. Однак специфіка сучасного стану українського суспільства, а також завдання правової системи України щодо демократизації суспільного життя і побудови правової держави зумовлюють пріоритет тих підходів до реалізації свободи совісті, що пройшли випробування суспільно-історичною практикою людства, стали критеріями прогресивності розвитку народів і держав та ознаками придатності їх до міжнародної інтеграції.

Список використаних джерел:

1. Про свободу совісті та релігійні організації: Закон України від 23 квітня 1991 року (поточна редакція від 08 вересня 2016 року) // Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
2. Конституція України: Закон України від 28 року 1996 року (поточна редакція від 30 вересня 2016 року) // Електронний ресурс. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
3. Скірський І.В. Держава і церква: проблеми взаємодії / І.В. Скірський // Нові технології навчання: науково-методичний збірник / Інститут інноваційних технологій і змісту освіти і науки України/. – Київ. Вип. 81. – 2014. – 205 с.
4. Бальжик І.А. Відносини держави і церкви: «симфонія влад» [Текст] : автореф. дис. ... на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук, спец.: 12.00.01 / Бальжик Ірена Анатоліївна; Одеська юридична академія. – Одеса, 2007. – 19 с.
5. Академічне релігієзнавство / За ред. А. Колодного. – К.: Світ Знань, 2000. – 862с.
6. Бабій М.Ю. Свобода совісті: філософсько-антропологічне і релігієзнавче осмислення. – К.: Наукова думка, 1994. – 352 с.
7. Релігія і закон: проблеми врегулювання державно-церковних відносин. – К.:«ВіП», 2002. – 216 с.

УДК 34.343

ДЕЯКІ АСПЕКТИ УТВЕРДЖЕННЯ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД УЧАСНИКІВ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Поджаренко К.Є. – к.ю.н.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

На сучасному етапі розбудови правової держави особливої уваги в Україні набуває утвердження і забезпечення прав і свобод людини.

Однак проблема забезпечення прав і свобод особи в Україні постає ще доволі гостро, зокрема, це стосується і кримінального судочинства. Під час здійснення кримінального провадження слідчий, прокурор, суддя застосовують заходи щодо обмеження таких прав і свобод суб'єктів, які залучаються ними до процесу. При цьому не виключені також помилки та зловживання, які допускаються ними під час здійснення кримінального провадження, що зумовлено неправильним застосуванням та недотриманням належної правової процедури.

В умовах розвитку державності України як демократичної європейської країни, ключове місце належить формуванню правової системи, в якій одним з основних елементів є права людини з позицій як

внутрішньодержавного, так і загально світового значення. Міжнародно-правові акти у сфері прав людини проголошують серед основоположних прав людини право на житло та його недоторканість. Вст.8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. проголошено, що кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла і кореспонденції. Органи державної влади не можуть втручатись у здійснення цього права, за винятком випадків, коли втручання здійснюється згідно із законом і є необхідним у демократичному суспільстві в інтересах національної та громадської безпеки чи економічного добробуту країни, для запобігання заворушенням чи злочинам, для захисту здоров'я чи моралі або для захисту прав і свобод інших осіб. Крім того, аналогічні права проголошені і в Міжнародному пакті про громадянські і політичні права (ст. 17), уст.12 Загальної декларації прав людини. Щодо